

Sygn. akt I A Ca 162/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ewa Głowacka
Sędziowie:	SSA Walter Komorek SSA Agnieszka Piotrowska (spr.)
Protokolant:	Justyna Łupkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **D. D.**

przeciwko **H. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 30 listopada 2011 r. sygn. akt I C 1026/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powód D. D. wniósł o zobowiązanie pozwanego H. K. do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez nakazanie pozwanemu złożenia na piśmie oświadczenia zawierającego przeprosiny oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy nakazał pozwanemu H. K., aby w piśmie skierowanym do powoda przeprosił go za sformułowania zawarte w piśmie pozwanego z dnia 31 lipca 2010 r., zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27.12.2010 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części i obciążył pozwanego kosztami procesu w kwocie 990 złotych.

Sąd ustalił, że powód D. D. w kwietniu i maju 2008 roku zawarł z H. K. umowę obejmującą nabycie od pozwanego okien PCV, drzwi balkonowych i rolet okiennych oraz montaż stolarki okiennej w mieszkaniu powoda za łączną kwotę 13.890 zł.

W dniu 23.10.2008 r. powód zgłosił pozwanemu wadliwość zamontowanych urządzeń. Wobec nieustosunkowania się przez pozwanego do zarzutów powoda w ustawowym terminie, powód pismem z dnia 7.11.2008 r. złożył pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy i zażądał zwrotu ceny nabycia oraz montażu urządzeń.

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2009 r. Sądu Rejonowego (...) w sprawie o sygn. akt I C 183 /08, zmienionym wyrokiem z dnia 4 lutego 2010 r. Sądu Okręgowego (...) w sprawie o sygn. akt II Ca 25/10, zasądzone od H. K. na rzecz D. D. kwotę 13.890 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2008 r. oraz nakazano H. K., aby w terminie 90 dni od uprawomocnienia się orzeczenia zdemontował założone w budynku przy ul. (...) w K. okna, drzwi balkonowe i rolety okienne, a także orzeczono o kosztach postępowania.

W okresie od dnia 30 marca 2010 r. do dnia 6 maja 2010 r. D. D. przebywał w Wojewódzkim Szpitalu (...) w L. na Oddziale Psychiatrycznym Ogólnym z rozpoznaniem depresji umiarkowanej. Z uwagi na hospitalizację D. D., H. K. dokonał demontażu stolarki okiennej dopiero dnia 17 maja 2010 r., po opuszczeniu przez powoda szpitala. Podczas wykonywania prac pozwany uszkodził ościeżnice, co naraziło powoda na dodatkowe koszty w wysokości 3.678,68 zł w celu przywrócenia stanu poprzedniego.

Z uwagi na powyższe, D. D. pozwem z dnia 20 sierpnia 2010 r. wniósł o zasądzenie od H. K. kwoty 3.687,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.255,65 zł od dnia 28.07.2010 r. i od kwoty 1.432,33 zł od dnia 18.08.2010 r. z tytułu szkody poniesionej przez powoda w wyniku wadliwego demontażu przez pozwanego stolarki okiennej.

Do pozwu D. D. dołączył skierowane do niego pismo pozwanego z dnia 31 lipca 2010 r. W piśmie tym, które uraziło powoda i spowodowało wytoczenie nieniejszego procesu o ochronę dóbr osobistych, pozwany zakwestionował żądanie powoda, odmówił zapłaty, napisał także, że powód, jako były policjant, dobrze opanował sposoby wyłudzenia nienależnych rzeczy i stosowanie kłamstw. nazwał żądanie powoda typowym wyłudzeniem. H. K. zarzucił D. D., że zwlekał z oddaniem okien, powołując się na swój pobyt w szpitalu, choć pozwany dwukrotnie widział go spacerującego w K., a dodatkowo zarzucił mu, że zdemontowane okna znajdowały się w złym stanie technicznym. Wskazał również, że niemożliwym jest rozebranie okien bez naruszenia ościeżnic oraz podważył szczerą zamiarów powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 08 września 2010 r. Sąd Rejonowy (...) w sprawie o sygn. akt I Nc 1157/10 nakazał pozwanemu H. K., aby zapłacił na rzecz D. D. kwotę 3.687,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.255,65 zł od dnia 28.07.2010 r. i od kwoty 1.432,33 zł od dnia 18.08.2010 r. w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty oraz kwoty 642 zł tytułem kosztów procesu, albo w tymże terminie wniósł sprzeciw.

Na tle powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo D. D. zasługuje na częściowe uwzględnienie z uwagi na to, że pozwany zarzucając powodowi, dochodzącemu jako konsument przysługujących mu praw, próbę wyłudzenia nienależnego świadczenia, naruszył cześć i dobre imię powoda. Skutkowało to nakazaniem pozwanemu przeproszenia powoda w taki sposób, w jaki nastąpiło bezprawne naruszenie dobra osobistego, czyli w liście skierowanym do powoda (art. 24 § 1 kc).

Sąd przyznał także powodowi na podstawie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie w kwocie 100 zł, adekwatnej do stopnia krzywdy doznanej przez powoda, uznając dalej idące żądanie w tym zakresie za wygórowane.

W apelacji od powyższego wyroku, D. D. zaskarżając wyrok w części oddalającej roszczenie o zadośćuczynienie, zarzucił naruszenie prawa procesowego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 448 kc w związku z art. 24 Kc, przez zasądzenie od strony pozwanej H. K. na rzecz powoda D. D. kwoty 100 zł zadośćuczynienia i oddalenie powództwa w pozostałej części, a także naruszenie art. 233 kpc poprzez sprzeczność i dowolną interpretację istotnych ustaleń Sądu I Instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez zaniżenie stopnia szkodliwości społecznej postępowania pozwanego i ujemnego wpływu, jakie ono wywołało na cześć, godność oraz pogorszenie stanu zdrowia powoda.

Formułując powyższe zarzuty apelujący domagał się zmiany wyroku w pkt II i III przez zasądzenie na rzecz powoda zadośćuczynienia w łącznej kwocie 1.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27.12.2010 r. do dnia zapłaty oraz stosownych kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem Sąd I instancji poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Odwoławczy w pełni podziela i uznaje za własne, nie ma więc mowy o naruszeniu przez Sąd art. 233 § 1 kpc, jak to zarzuca w swojej apelacji skarżący.

Z zebranego w sprawie materiału, Sąd Okręgowy wywiódł trafne wnioski prawne, dokonując prawidłowej wykładni oraz prawidłowego zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego, to jest art. 23 kc, art. 24 § 1 kc i art. 448 kc.

Przy ocenie, jaka suma jest, w rozumieniu art. 448 kc, odpowiednia tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, należy mieć na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznawania przez osobę, której dobro zostało naruszone, ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem (krzywda). Dla oceny tej nie jest też bez znaczenia stopień winy osoby naruszającej dobra osobiste, cel który zamierzała ona osiągnąć podejmując działanie naruszające te dobra i korzyść majątkowa, jaką w związku z tym działaniem, uzyskała lub spodziewała się uzyskać (por wyrok SN z dnia 11.04.2006 r., I CSK 159/05, Lex nr 371773).

Sąd I instancji przekonująco uzasadnił swój werdykt w zakresie wysokości zadośćuczynienia w kwocie 100 zł przyznanego powodowi za naruszenie jego czci w prywatnym liście z dnia 31 lipca 2010 r. skierowanym przez pozwanego do powoda na tle zaistniałego między stronami sporu związanego z wadami wykonanej przez pozwanego na zlecenie powoda usługi. Trafnie zwrócił uwagę na jednorazowość naruszenia dobra osobistego powoda oraz jego ograniczony jedynie do adresata listu zasięg, a co za tym idzie na nieznacznym stopień krzywdy, zrekompensowanej przede wszystkim przez zastosowanie niemajątkowego środka ochrony naruszonych dóbr osobistych, to jest przeproszenia powoda na piśmie.

Sąd Apelacyjny w pełni to stanowisko aprobuje, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia apelacji powoda, jako bezzasadnej, na podstawie art. 385 kpc.

bp